

עין משפט
נר מצוה

י"ב א מ"י פ"ו מהל' פסולי
התוקדשין הלכה ג:

[גם] דבר חלום בקל וחומר מה
 חלום בהיקם. עי' לעיל דף יד
 ע"א. [זהו כפי] איכא לסימני
 חזק. עיין לקמן דף נה ע"א
 חזק. ד"ה מה עולה: חזק"י ד"ה
 אלא וכו' דבר אלא בר ארבע
 עי' לקמן דף נה ע"א חזק"י ד"ה
 מה עולה:

וזה נבלת בהמה כו'. מילתין
גמ' מור' ימות מן הגהמ' :
נבלת עור שאין מטבא
בבגד ובמשא. אלא מטבא
ונבית הנלעיה, דכתיב ואל
לעשה מהם, אן קן אלא המור
נבלי : אינו דין שיהא שחיטה
מותרת כו'. ויפין הקרי'
כשחיה מקרי, ליפין מלקה
דקדוש מיה נגזין אב, מן מתי
כשחיה בחיין שחיה נבלת
כשחיה מותרת ומותרת טריפה
מנוחלת, קף מלקה נקיש
המותרת נבלת כשחיה טריפה
מותרת (דקדוק ע' טו) :

[illegible]

אלא **למאן** **דכ"ד** **דרב פפא** **מאי** **איכא** **שמיטה** * **ורב** **אזל** **בר** **האנה**
 דליף **על** **האן** **דאן** **דמעב**
 ונעלה מק"ו ממעלה וקדן ליק"א אס
 מדליקתק לעולה וי"היני לעולה דלמנו
 עולה כמי ומהא = מדליקתק מר
 ימי עולה הוא דליקין עיכנא
 ונאס **ורא"ת** **דכ"ד** **אמר** **לם** **המנוה**
הא **דף** **(ג.)** **שמע** **קידוש** **דיום**
 רגלים כנא כק"ו חור ומלמד נהיקס
 אומר ריש ק"ו לעון ק"ו ומה נהקס
 אמן עון עולה מעון קידוש מקס
 מעון טבילה איני קדן שטעון קידוש
 וי"ה ודור קאמר מקס פשיטה ללביש
 ומה לביש מעון קידוש אף פשיטה
 מעון קידוש י"ל דהא לא אקרי
 קדשים אלא גוף הקדש דוקא:

בן בנו ש"י ק"ו הוא בן וכולי האי
 לית לן למתקן ולתחיל וקשה כיון
 ק"ו (א) הוא אמאי לא נילף שפיר כן
 נמה דרזאנא למיתקן ר"י הייזר פליט
 בג"ש אפילו הן מזה ריש לפרש בן
 נטו של ק"ו הוא משום דמתיקא הוא
 ומתקני ליה אי דבר הלמד בק"ו
 דחור ומלמד בן בג"ש היף לא לטובא
 נדעוהו בק"ו בג"ש שמלמדה בק"ו ע"י
 ק"ו א"כ תמה רועה לדון ק"ו ע"י ק"ו
 נדבר בהל בלל ק"ו וחומר הלא זאת היא
 שפילתא שפחה מוספא בה:

רבי יהודה אומר שטמאה בנדה בבית הבע"ה. פ"י בקטנות וינצט' טהרות (פ"ה) משמע דלר"מ אחת שמיטה צדוף של חולין ואחת בקדושה מטהרות טרופות ומידי נבילה ולרבי יהודה זו חו אינה טמאה וזה"ל בדפדפק אלו טרופות חולין דף ט. אמרין רבי יהודה דניק ירחל דף נ' נמיה דניק במטא ור"ל זמאן דדניק בנמטא למאן דדניק ירחל עד תמי אתה מאכיל נבילות ישראל נבילות ס"ד את שחוטות וניחו קשא לרבי יהודה ודא נבילות ויין דמחמא הכא דשמיטה עוף אינה מטהרת וי"ל דלא הו"ל למיפק ליבא דרבי יהודה מין דרנן פליגי נבילות: **מ"ה** נבלת בהמה שטמאה ובע"ה ובשמיטה ר' חיימה דא נבלת בהמה שאינה מטמאה בבית הנביעה וי"ל דעיקר טעמה דר"מ מהיקשא חזאת מורת הנבחה והעוף דלנקמן פ' טמאה טהור (דף פט:) דפס' בקוטי: **מ"ה** מצנין בשחיטה של עוף ושכשחיתה כאביה וכו'. ודמי ללא היא מהוייה משמיטה חולין גמרי וי' מליקא דקשים אם מצני משמיטה עוף שאינה כי כס' חולין משמיטה וי' מליקא דקשים אם מצני משמיטה בשחיטה

עוף של חולין בק"ו משחיטת דבהם חולין ותינה יחיד גמר מליקת
עוף משחיטת עוף מה לשחיטה שכן מבשרת בחולין ועוד קשה דמנה
היה דמליקת עוף משחיטת עוף גמר ה"ל דלמא משחיטה דבהמה גמר
וגרסה לי דלם כן הוה גמר בק"ו כדגמר שחיטת עוף והיינו טעמא
משחיטה: נבלם גמר ה"ל טעמא כמגע וכמשא. מבחול דכ
ומשא ומגע: אינו רין אכילתא מעשרת טריפסא מעומא
מליקתא: דקדוש בבני אב: מה מלינו כחשיטה שפמשר.

[illegible]

ונאמר להלן. צפר כהן משיח (ויקרא ד) ונאמר כאן צפר ושעיר של יום הכיפורים (סע טז) וזה פר החטאות וזה שעיר החטאות וגו' וזה עזרתם וזה בשרם וזה פרשם: מה להלן. צפר כהן משיח: ע"י ניסוח. דלפינן מג"ש מעולה: ק"ו. כלומר מק"ו נלמד לפרש לך שחילה זו:

ה"ג ומה היקש שאינו מלמד בהיקש
 כו' וי"ג למד: ג"ה המלמדת בהיקש
 גרסי' ולא גרסי' למדה: מדרש פסא.
 וחזק מורס וצח המלמדים כו' דפשת
 רב פסא מייס לגביה: שוה חזקת
 ומלמדת בהיקש: הניחא למאן דאין לי
 ורב פסא. דלמד בטר למד אוליין
 בלא למאן. דלמד כתר מלמד אוליין
 לא אשכחן גו"ס חזקת ומלמדת בהיקש
 דהס משמר: חולין הוא המלמדת:
 בגו"ס חזקת: מה שאין מלמד עושה
 כן בהיקש חזקת: מדרין כר חזקת.

[illegible]

לעיל: ופרשנין בן בנו של ק"ו הוא.
ש"פ היינו למדין אותו מדבר של
למדנו ע"י ק"ו הוא ל' היה עצמו
בן ק"ו ששני בק"ו אנו למדין אותו
כלתמן לעיל בק"ו ומה ג"ש הי'
עכשו שאף ג"ש שאנו למדין אותו
ממנו לדורשם ומוכרם ח"ה לא למד
שתלמד בק"ו אלא מק"ו נמצא ששם
מביא מדה קל וחומר בתורה ממנו
קלן וחומרין והי"ל בנו של ק"ו וכן בנו
של ק"ו ודלמא כולי האי לית לן למיפק
ומייל: אלא. לא תרביה מגזירה
שוי המלמדת בק"ו דהוי גופה מק"ו
אחוי לא אלא יליף ליה ממשק
המלמד בק"ו דנפקא לן ממחמתא
דחיי דבי רבי ישמעאל דגרמא חזר
לה דדבר המלמד ל' בדיקא חזר
ומלמד בקל וחומר והשתא לא הי' אלא
קל וחומר בן קל וחומר כי אינן
לעיל בגזירה שוי המלמדת בקל
וחומר מקל וחומר: **מטמאה כבים**
הכליש. דרין נבלה עוף טעור דלן
מליקט טריפה בקדשים מותרין
מידי נבלה והוא הדיו נמי לשוטע עוף
חולין טריפה מטמאה לרבי יהודה.
שלם ל' מחלוקת דבדר לר"מ אחת
שחטע עוף של חולין ואחת מליקט

קדשים מטהרות טריפתן מידי גבילה ולר' יהודה ו' וזו אינה מטוהרת
 ולר' יוסי עשרה מטהרות וזה מליקין וכן מפרש ד' במסכת טהרות
 בפרק שלש עשרה דברים (א) שחיטתם וטריפתם טעומה. (ב) ויקרא
 דמזריקין בעצור והרטט (חולין קמב:) וכי ימות מן הכהנים וגו' (ויקרא
 יא) מקצת בהמה מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואזו ו' טריפה
 ו' (בבבא קמא כג) טעמיה דה אין לך חלא האמור דה אינה מטמאה
 ו' (בשם חולין דקדשים דמטהרות מק"ו) דהא דהא ויגמרא
 כול בחולין ומטהרות טריפתם מטמאה חף מליקין כ' (שם
 יא)

[illegible]

(6) |מנחות ע"ו, ב| ע"ר ש"ק.
(7) |לקמן ס"ט, ד| פ"א מ"א.

אן נ"י ל"ק אי מדרש"א אי
מדרבא. אלל נכהו מקיס
נרסא רדן פ"יש: ב) נש"ת
היה מן ההיקש, ור"ג נרשי.
ואמנם עיקר טונתו לאמקו
מדרסא מלמדת. אלל חנה
ההיקש וזהו לריטה מיקון לעמ
ש"י המבואר בר"ה שאלה

[illegible][illegible]